

Нека је Име Господње благословено од сада и до века! Господ је рекао, као заповест Своју: "Љубите Ме и у тој љубави чувајте заповести Моје" (уп. Јн. 14, 23). Кроз чување заповести ми стичемо навику, навикавамо се да живимо у непрестаном сећању на Христа: на Његов живот, Његов пример, Његове заповести. Молим вас, дакле, драга браћо и сестре, примите лако и са миром ове речи, не као моје речи, већ као одговор на онај позив којим нас Господ призива...

Не мислим да телесна смрт може за нас бити растанак. Не! Моја смрт је, по мишљењу лекара, и тако већ готова ствар. Дају ми само још неколико дана... Грешили су до сада, можда греше и сада. Наше дело, наш подвиг сада јесте у томе да превладамо границе времена и материје, вештаства нашега тела да би смо остали заједно и после мога одласка. И то није зато што сам ја нешто "посебно". Али, Дух ми тако говори у моме срцу. Ја сам грешан човек. Нисам испунио заповест Бога Живога, зато што та заповест обухвата свецели свет, и све што постоји ван времена и ван простора. Господ је рекао на Тајној Вечери: *Ја живим и ви ћете живети* (Јн. 14,19)...

Нашем љубљеном духовном оцу Силуану се Бог без речи открио у виђењу на почетку монашкога подвига. Наставите да трпите наш труд невероватни, који је свима нама без Христа немогућ. Наш пут је да предамо живот свој ради живота других. И нема веће љубави од те када је душа човекова спремна да умре за добро ближњег. Господ је рекао да "нема веће љубави од такве љубави" (Јн. 15,13). Допуштам себи да тако говорим будући да сте исказали спремност да пребивате у речи и у сједињењу нашега ума и нашега срца...

Будите спокојни у својем срцу: и када сам са вама, и када будем од вас отишао, *нећемо се раздвојити*...

Истрпите овај живот! Он је саздан на чудан начин - као да у њему Нема ничег нарочитог. Али, уистину постоји (у њему) нешто најузвишеније и највеће-Љубав Оца, Љубав Сина, Љубав Духа Светога са нама. Молећи се за свакога од вас по имену, ја сам, наравно, везан за свакога од вас оним узама о којима се може говорити као о узама Царства Божијега - узама љубави вечне и непоколебиве у векове векова. И тоје нама тешко прихватити. Апостоли су о томе говорили са много већом смелошћу него што ми то можемо да дозволимо себи. Но и оно мало што постигосмо је, ипак, дејство Самога Бога, како и кажу архијереји на служби: "И утврди виноград свој, који насади десница Твоја!". Ја сам у безизлазном положају - и

ХРИСТА НЕ ДАЈТЕ НИ ЗА ШТА

Из опроштајне беседе Старца Софронија (Сахарова) 8. априла 1993.

*Старац Софроније Сахаров
(1896 - 1993.)*

Архимандрит Софронии,
Проталан беседа,
ДУХОВНЕ БЕСЕДБ1, Том 1,
Св.-Иоанно-Предтеченский
МонастБФБ- Паломник,
Зсекс-Москва, 2003, С. 320-325.

сам сам нетрпељив, иако сам свој живот посветио служењу другима. Колико сам само дана и ноћи провео са Богом на молитви! Али, може ли се та молитва уопште назвати молитвом, када она није ништа друго до "шкргут зуба"?

Зато вам, драгоцене моја браћо и сестре, на крају свога пута говорим: у љубави својој према Христу будите непоколебиви! Сваку недоумицу и свако страдање своје подносити живећи у Христу. Многи су путеви ка "Апсолутном" у животу рода људскога, али нема ничега што би се могло упоредити са Христом. Зато, не одступајте од Христа без обзира на све тешкоће. Ако нам Господ да да умremo, умрећемо са свешћу о Његовој љубави која Га је узвела на Крст. Надам се да ће у нама истински дејствовати речи Христове: *Јер Ја живим и ви ћете живети* (Јн. 14, 19).

Свака реч Христова јесте сама Божанска Вечност. Христа не дајте ни за шта! Нека он буде једини Цар нашега срца, са Оцем и Духом Светим. Веровати у Христа - то је стварни живот, живот Самога Христа. Као што је Христос страдао за сваку твар и за свецели свет, тако ћемо се и ми молити Богу. И у тешким тренуцима погружавајмо се у плач гетсимански. И у нама бива да после плача сличног гетсиманском плачу, када нас се прикосне Дух Вечни, ми живимо истинито. Тада започиње наш бесмртни живот и тада нам се Апсолутни Бог јавља у сасвим другачијем светлу. Наша вера хришћанска је крајње савршенство и нека нас нико не би одвојио од Љубави Христове, како је и Павле говорио (Римљ. 8, 39). Сада сам изговорио ове речи независно од апостола Павла. Али, видите, ми говоримо истим језиком и о истом животу као Апостоли и сви Свети, сведоци Божанства Христовога...

Молим Бога да ми да реч, и речи навире, и желео бих да изаберем оно што је, по својој природи, Вечни Живот: када почнемо да, попут Христа, страдамо за свецелу твар, ми тада у Христу и са Христом живимо *Вечним ЖивоШом*.

Благодарим вам што сте саслушали моје речи. Одлазим уверен у то да је Господ свакога од вас довео (овде) Својом руком. И није лак наш живот. Ко не зна живот, тај не зна бол Христов. Данас ћу завршити разговор са вама трима речима: предати свој живот да би живели други; тешити све који долазе, сироте, који немају друге утешитеље у овој свету; и тако ћемо се, служећи Богу у (служењу) Његовој страдајућој браћи и сестрама нашим, сјединити у тој љубави са Самим Христом заувек... Благослов Господњи на вас, браћо моја и сестре.

са руског: А. М.